Ч. 99 Середа 5 (17) мая 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмініcтрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вôльні вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмініcтрація „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Для сконстатованя правды.

„Народна Часопись“ має особлившу ласку у посла Антоневича; вôнъ журить ся нею бодай чи не больше, якъ тыми, вôдъ котрыхъ дôставъ свôй мандатъ. Выходить майже на таке, що кôлько разôвъ пос. Антоневичь ѣде до Львова на засѣданя Сойму, то вже певно везе зъ собою коли не проєктъ цѣлои бесѣды про нашу часопись, то бодай якоись згадки про ню; „Народ. Часопись“, видко, не дає ему спокою, она чогось его дуже — коле. Та нехай тамъ. Мы держимось тои засады: Роби, якъ тобѣ каже твôй розумъ и твоя совѣсть, а люде нехай о тобѣ судять, якъ хотять. Але зъ другои стороны вôльно намъ чей того жадати, щобы той, котрый судить, державъ ся правды. Тымъ больше треба того жадати вôдъ посла, котрый бере ся заступати публичні справы. На жаль мы мали вже разъ нагоду сконстатувати, що пос. Антоневичь не любить держати ся правды, а се констатуємо теперь знову. Ото на вчерашнôмъ засѣданю бувъ пос. Антоневичь знову ласкавъ на насъ и якъ то кажуть „причепивъ латку“ „Народ. Часописи“, але, якъ звычайно, послугувавъ ся при тôмъ неправдою. Рѣчь була така:

Комісія буджетова вносила на вчерашнôмъ засѣданю Сойму удѣлити комітетови выставы краєвои въ 1894 р. запомоги въ сумѣ 50.000 зр. Се дало нагоду посламъ Кулачковскому и Антоневичеви выступити якъ противъ выставы взагалѣ такъ и противъ комітету выставового окремо, а пос. Антоневичь постаравъ ся ще, якъ кажемо „причепити латку“ и „Народ. Часописи“. Вôнъ пôднѣсъ (нотуємо се пôсля справоздань вечѣрныхъ ґазетъ вчерашныхъ, не пôсля стеноґрафичныхъ), що комітетъ выставовый не выславъ комунікатôвъ до рускихъ часописей, а навѣть не выслано до „Народ. Часописи“, котрои властителемъ єсть предсѣдатель комісіѣ буджетовои (ґр. Ст. Баденї).

Можна лишь дивувати ся, що пос. Антоневичь має на стôлько вôдваги, щобы говорити неправду комусь таки въ живі очи, якъ се зробивъ предсѣдателеви комісіѣ буджетовои, назвавши его властителемъ „Народнои Часописи“. Дôставъ же за то й заразъ вôдповѣдну вôдправу вôдъ ґр. Ст. Баденього, котрый сказавъ, що пос. Антоневичь на пôдставѣ якогось привиду каже, що бесѣдникъ (ґр. Ст. Баденї) єсть властителемъ „Народ. Часописи“; колибъ такъ було — казавъ бесѣдникъ — то „Народ. Часопись“ писала бы тогды инакше, але чи пос. Антоневичь бувъ бы тымъ вдоволеный, то инше питанє.

Треба, кажемо, великои вôдваги, щобы комусь такъ въ живі очи говорити неправду; на таку вôдвагу може здобути ся хиба той, що цѣле житє жиє неправдою и такъ вже до неѣ привыкъ, що навѣть и дрôбку не засоромить ся вôдъ неѣ. Щожь намъ теперь сказати на закиды пос. Антоневича? Скажемо коротко, що й они неправдиві. Мы дôставали вôдъ комітету выставового вôдъ самого початку ажь до нинѣ всѣ комунікаты и будемо ихъ дôставати. Инша рѣчь, чи мы всѣ ті комунікаты и чи кождый дословно помѣщали. О тôмъ, коли пос. Антоневичь хотѣвъ бы бувъ знати, повиненъ бувъ поинформувати ся въ нашôй редакціи, а мы були бы ему сказали, що рѣчею редакціѣ якоись часописи єсть диспонувати матеріяломъ пôсля того, якій єсть обємъ часописи. Колибъ пос. Антоневичеви ходило дѣйстно о саму рѣчь и о правду, а не о дразненє, о ворогованє, о сѣянє незгоды межь Русинами и Поляками, то вôнъ и самъ могъ бы бувъ змѣркувати то, що коли другі часописи краєві въ четверо бôльші вôдъ нашои не помѣщають всѣхъ комунікатôвъ и не всѣ дословно, то й намъ тымъ больше годѣ замѣстити яке число однымъ лишь предметомъ про саму выставу. На се єсть навѣть самъ комітетъ выставовый вырозумѣлый, лишь пос. Антоневичь не хоче того зрозумѣти, бо ему треба конче неправды для его цѣлей. Отъ въ тôмъ то й цѣле значѣнє закиду пос. Антоневича, пôднесеного противъ нашои часописи. Мы зъ своеѣ стороны написали ся вже досыть про выставу и будемо ще писати та заохочувати Русинôвъ до неи, а комунікаты комітету выставового будемо такъ умѣщати, якъ того

1)

На далекôй пôвночи.

I.

Зъ Альтоны черезъ Шлесвіґъ до Фленсбурґа. — Данневірке и вôйна въ 1864 р. — Кольдінґъ, Фредеріція и Вайле. — Альборґъ, Фредеріксгавнъ и Скаґенъ.

Случай завѣвъ мене на далеку пôвнôчь. По двацяти рокахъ тяжкои, руйнуючои духа и тѣло працѣ въ бюровôй службѣ, удалось менѣ по довгихъ заходахъ узыскати довшу вôдпустку и выбрати ся за границю. За порадою лѣкарѣвъ постановивъ я шукати поратованя здоровля въ морскихъ купеляхъ. Сѣдаючи до ваґона, що мавъ мене повезти за границю, я чувъ ся ажь нѣбы здоровѣйшій. Менѣ здавало ся, що чую вже шумъ моря и мѣркую, якъ оно успокоюючо дѣлає на мои нервы. Але була то лишь хвилева уява розстроєного орґанізму, бо незадовго свистъ льокомотивы та гуркôтъ колѣсъ привѣвъ мене въ дѣйстнôсть и давъ подвôйно почути моє невôдрадне положенє. Цѣлею моеи подорожи бувъ островъ Гельґолян́дъ, що лежить въ Пôвнôчнôмъ мори напротивъ устя рѣки Лабы, тодѣ ще власнôсть Великои Британѣ. Я й не думавъ, що коли стану на нѣмъ, застану вже тамъ нѣмецкі порядки.

Звычайно нарѣкають люде на ѣзду желѣзницями; кажуть, що той вѣчный свистъ, шумъ та гуркôтъ, той поспѣхъ, то горячкове житє на желѣзницяхъ, та вѣчный неспокôй роздразнюють хочь бы и якъ здоровї нервы. Оно то по части й правда, бо я то й самъ досвѣдчивъ, бодай въ першôй половинѣ дороги. Але коли чоловѣкъ перебуде перші хвилѣ, коли вже трохи привыкне до того житя на желѣзницяхъ, то оно таки не такъ ему страшне, якъ здавало ся въ першôй хвили. Що разъ то нова змѣна декорацій, нові лиця, той рухъ и поспѣхъ вôдводять чоловѣка вôдъ его хороблывыхъ думокъ, оживляють фантазію, будять енерґію та заставляють и его дѣлати. Чоловѣкъ оживає та забуває бодай на хвильку о своѣмъ станѣ; видячи здоровлє другихъ здаєсь ему, що й вôнъ вже дужае. Такъ то було и зô мною, коли я въ Богуминѣ переѣхавъ нѣмецку границю. Якъ менѣ проминувъ часъ зъ вôдси до Берлина а вôдтакъ ажь до Гамбурґа, самъ не знаю того сказати.

Въ Гамбурзѣ постановивъ я трохи задержати ся, щобъ приглянути ся близше сему мѣсту, де то изъ цѣлого свѣта сходять ся еміґранты, що выбирають ся за море, а вôдтакъ и хотѣвъ выглядати доброи нагоды, якъ бы дôстати ся на Гельґолян́дъ. Ще таки того самого дня, коли я приѣхавъ до Гамбурґа, мавъ вôдходити почтовый пароходъ на Гельґолян́дъ, але що море того дня було дуже неспокôйне, а я таки добре змученый, порадивъ менѣ мôй господарь, въ котрого готели я бувъ ставувъ, пôдождати до слѣдуючого дня на корабель пасажирскій. Я такъ и зробивъ а тымчасомъ выбравъ ся оглядати мѣсто.

Не знаю, чи походивъ и десять мінутъ, коли зайшовши надъ т. зв. долѣшный портъ, въ тôй сторонѣ, якъ лежить мѣсто Альтона, почувъ я якійсь знакомый менѣ голосъ, що повитавъ мене по нѣмецки словами: „А ты зъ вôдки тутъ взявъ ся, друже?“ Дивлю ся, а передомною стоить мôй давный знакомый и добрый товаришъ зъ Вѣдня ще зъ часôвъ университетскихъ. Немало здивованый и врадуваный сею стрѣчею, привитавъ я свого товариша такими самыми словами и по хвили зайшли мы до гостинницѣ Шфорбого на малу перекуску, а радше, щобы правдивымъ анґлійскимъ „ель“ (рôдъ пива) угасити спрагу та запити давну дружбу. Тутъ розповѣвъ менѣ мôй товаришъ, що покинувши университетскі студіѣ перенѣсъ ся до академіѣ торговельнои и ставъ опôсля аґентомъ торговельнымъ та ѣздить въ осени и зимою для кôлькохъ нѣмецкихъ фірмъ торговельныхъ и фабрикъ по Балканѣ та Италіи а крôмъ того єсть спôльникомъ якогось Льорціґа зъ Берлина, зъ котрымъ въ лѣтѣ устроює межинародні прогулки далеко на пôвнôчь головно черезъ Данію до Швеціѣ и Норвеґіѣ. Се послѣдне предприємство приносить ему за лѣто пôвтора до двохъ тысячѣвъ марокъ чистого доходу, не рахуючи вже удержаня его особы черезъ цѣлый часъ подорожи. „Отъ и теперь — каже вôнъ — зôбравъ я въ Альтонѣ до двѣста людей изъ всѣлякихъ сторôнъ, зъ котрыми маю позавтра выбрати ся въ дорогу до Норвеґіѣ. У Фленсбурґу

вымагає самъ интересъ выставы и якъ намъ дозваляють нашѣ обставины безъ огляду на то, якъ захоче ся пос. Антоневичеви о насъ судити.

Соймъ краєвый.

(XIX. Засѣданє, 4 сесіѣ, VI періоду зъ дня 13 мая).

По вôдчитаню спису петиций пôдперъ пос. Телишевскій петицію громадъ округа старосôльского о утворенє для нихъ округа санітарного въ Хировѣ, а пос. о. Мандичевскій пôдперъ петицію громады Назавѣзова пов. богородчаньского въ справѣ запомоги.

Пос. Торосевичъ урґувавъ залагодженє свого внесеня въ справѣ субвенцій на місіи. Заступникъ предсѣдателя комісіѣ ґр. Ст. Бадені вôдкликавъ ся до Палаты, а коли маршалокъ пôддавъ єго внесенє о прискореню залагодженя сеи справы пôдъ голосованє, пôднявъ за своимъ внесенємъ руку лишь самъ пос. Торосевичъ. — Пос. Рутовскій мотивувавъ своє внесенє въ справѣ будовы сплавныхъ каналôвъ.

Принято до вѣдомости справозданє Выдѣлу краєвого що до реґуляціѣ горѣшного Днѣстра. Петицію выдѣлу повѣтового въ Бродахъ въ справѣ реґуляціи рѣки Стыру, вôдступлено Выдѣлови краєвому до полагодженя.

Комісія зелѣзнича предложила проєктъ закона для зелѣзниць льокальныхъ и статутъ орґанізаційный для рады зелѣзничои. Въ дискусіи забравъ голосъ пос. Щепановскій и пос. Хамецъ, а по промовѣ референта пос. Яворского, ухвалено поодинокѣ параґрафы пôсля проекту комісіѣ, резолюціи и статутъ орґанізаційный для рады зелѣзничои.

Опôсля залагоджено ще отсѣ справы:

Вôдписано громадѣ мѣста Богородчаны залеглости зъ титулу престацій на платнѣ учителѣвъ въ квотѣ 1.609 зр. — Ухвалено 5.000 зр. на устроенє внутрѣшнє двохъ павільонôвъ въ заведеню божевôльныхъ на Кульпарковѣ та 400 зр. на кошты розширеня кладовища тамже. — Ухвалено 3.400 зр. на реконструкцію каналôвъ въ шпитали львôвскôмъ. — Принято справозданє комісіѣ буджетовои що до кредиту 100.000 зр. для населеня навѣщеного неврожаємъ въ 1891 р.

Деякѣ петиціи о запомогу вôдступлено Выдѣлови краєвому до полагодженя.

Наконецъ вôдчитано ще интерпеляцію пос. Окуневского въ справѣ побираня мѣрокъ вôдъ мелникôвъ въ Синьковѣ, Городници и Сновидовѣ обшарами двôрскими.

Загальнѣ зборы наукового товариства им. Шевченка.

(Конецъ).

На полудневôмъ засѣданю вела ся дискусія надъ внесенями членôвъ. П. Маковей поставивъ внесенє: Наукове товариство им. Шевченка подасть ініціятиву до зъѣзду рускихъ письменникôвъ и любителѣвъ письменства въ часѣ краєвои выставы въ 1894 роцѣ. — Проф. Шухевичъ ставивъ внесенє, щобы товариство им. Шевченка порозумѣло ся зъ „Просвѣтою" въ справѣ спôльнои кольпортажѣ книжокъ за вôдповѣднымъ рабатомъ, або навѣть за мѣсячною платнею. Бесѣдникъ пересвѣдченый, що се выплатить ся, бо знає зъ досвѣду, именно на товариствѣ „Просвѣта", що коли оно удержувало кольпортерôвъ, книжки розходили ся и зыскъ бувъ. Що до зъѣзду проєктованого п. Маковеємъ, бесѣдникъ пôдперъ гадку зъѣзду якъ найгорячѣйше, бо тутъ справа не лише самыхъ письменникôвъ, але й публики, особливо провінціяльнои, котра мусить и собѣ брати участь въ загальнôмъ руху.

О. Погорецкій (зъ Дрогобича) промавлявъ также за зъѣздомъ письменникôвъ и за кольпортажею та замѣтивъ, чи не було бы добре засновувати менщѣ книгарнѣ або склады рускихъ книжокъ по мѣстахъ провінціяльныхъ. — Проф. Варвѣньскій запримѣтивъ, що проєктъ о. Погорецкого, хоть добрый, єсть теперь трудный до переведеня; треба насампередъ добивати ся призволу кольпортажѣ и отворити книгарню. Бесѣдникъ годивъ ся на то; щобы тов. им. Шевченка порозумѣло ся зъ „Просвѣтою" въ справѣ кольпортажѣ и признавъ зъѣздъ письменникôвъ за рѣчь пильну и важну. — П. Копачь вказувавъ на то, що треба сцентралізувати выдавництва и старати ся о лѣпшій ихъ змѣстъ а тогды они будуть и бôльше розходити ся. Остаточно ухвалено: Поручає ся новому выдѣлови отворити книгарню якъ найскорше и постаратись о дозвôлъ на кольпортажу.

П. Кор. Устіяновичъ вносивъ, щобы старати ся о зъѣздъ рускихъ артистôвъ та щобы уставити на выставѣ окремый павільонъ, де мѣстилось бы все, чимъ можемо повеличати ся. До будовы такого павільону повиннѣ бы причинити ся всѣ рускѣ товариства. Внесеня сѣ пôдперли пп. Шухевичъ, Громницкій и о. Погорецкій и остаточно ухвалено ихъ.

П. Щуратъ домагавъ ся змѣны формы „Записокъ" товариства, частѣйшого ихъ выданя и замѣны на квартальникъ, въ котрôмъ знаходивъ бы ся оглядъ літературъ славяньскихъ та збôрки матеріялôвъ етноґрафічныхъ. Наконецъ порушено ще справу правопису и поручено полагодженє еѣ секціи фільольоґічнои товариства. На тôмъ закôнчено зборы.

Переглядъ политичный.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила скликанє спôльныхъ Делеґацій на день 25 с. м. Галицкій Соймъ краєвый закôнчить свои нарады мабуть ажь въ пятницю.

Проєктъ закона краєвого въ справѣ осушеня багонъ въ повѣтахъ львôвскôмъ и ярославскôмъ одержавъ цѣсарску санкцію.

Міністеръ Ґірсъ має ажь по поворотѣ царя до Петергофу приѣхати до Петербурга зъ царского села. — Зъ Одесы доносять до Daily Chron., що въ цѣлôмъ краю доньскихъ козакôвъ наставъ страшенный голодъ. Въ козацкихъ станицяхъ ще бôльша нужда якъ по селахъ.

Зъ Берлина доносять, що въ тамошныхъ кругахъ правительственныхъ мають якъ найлѣпшу надѣю, що до результату новыхъ выборôвъ. Загально вже обчисляють, що проєктъ закона войскового буде мати въ новôмъ парляментѣ бôльшôсть 210 голосôвъ.

Вôдозва.

Загально вѣдомо єсть, якъ тяжку и не завидну судьбу переживають вдовы и сироты по священикахъ нашихъ. Лишають ся они по бôльшôй части безъ заосмотреня и при незначнôй запомозѣ изъ фонда вдовичо-сиротинського, мусять боротись неразъ зъ недостаткомъ. Щобы тоє положенє ихъ хочь въ малôй части улучшити и щобы имъ дати нагоду заробити собѣ працею на кусень хлѣба, задумали Русины въ Самборѣ засновати: Товариство выробу и продажи ризъ церковныхъ. Таке товариство буде певно рентовнє и не потягаюче за собою нѣякихъ стратъ, а забезпе

прилучить ся до насъ може друге тôлько людей, що мають черезъ Любеку и Кіль надъѣхати зъ Берлина. Коли хочешь, ѣдь зô мною. Дорога не буде тебе нѣчого коштувати; заплатишь хиба за стравунокъ, а й те не дорого вынесе — моя вже въ тôмъ голова. Гельґоляндъ тобѣ не втече, а я ручу, що коли побачишь тѣ чудеснѣ норвеґскѣ фиорды, зъ ихъ высочезными скалистыми берегами вкрытыми въ горѣ березою та сосновыми лѣсами, коли побачишь одно й друге тихеньке сѣльце норвеґске, а хочь бы й яке мѣсто, та познакомишь ся зъ житємъ норвеґскимъ, то забудешь на свои нервы; поздоровѣєшь на певно а купелѣ на Гельґоляндѣ доповнять вôдтакъ курацію.

Мôй товаришь такъ заманьчиво зумѣвъ промовити до мене, що я и послухавъ єго на мовы и то бувъ той случай, що завѣвъ мене на далеку пôвнôчь.

Ще таки того самого дня перенѣсъ ся я зъ Гамбурґа до Альтоны, де мешкавъ мôй приятель и вже нетерпеливо ожидавъ дня выѣзду до Норвеґіѣ. Зъ огляданя Гамбурґа вже не было нѣчого; за то розглянувъ ся я близше по Альтонѣ и пригадавъ собѣ тыхъ дванацять годинъ, черезъ котрѣ перебувавъ я тутъ яко австрійскій воякъ пôдчасъ военного походу въ 1864-ôмъ роцѣ. Альтона то зовсѣмъ окреме мѣсто, хочь безпосередно прилягає до Гамбурґа. Початокъ сего мѣста сягає мабуть ще 1536 р., коли то якійсь Якимъ Льонъ побудувавъ тутъ собѣ хату саме надъ потокомъ, що вôддѣлявъ Гамбурґъ вôдъ княжества Гольштинъ; мѣщанамъ гамбурґскимъ здавала ся єго хата „за близько" до ихъ межѣ, они казали о нѣй „all tu nah" (all zu nahe = за близько) и вôдъ сего мала пôйти назва Альтона. Єсть то красне и богате мѣсто, котре має около 145.000 мешканцѣвъ. Улицѣ тутъ широкѣ и правильнѣ, мѣжь котрыми вôдзначає ся особливо улиця Пальмейль, высаджена липами. Тутъ стоить также памятникъ бувшого ґубернатора Альтоны, Бліхера. Найбôльше оживленѣ суть улицѣ Королевска и Велика Горѣшна. Зъ публичныхъ площъ найголовнѣйшѣ: площа Мирового дуба (Friedenseichenplatz) и мѣскій городъ. Найбôльше тутъ протестантскихъ церковъ, бо ажь чотири (пяту мали якъ разъ ставити), але єсть также одна католицка и одна менонітска та двѣ жидôвскѣ божницѣ: одна нѣмецко-жидôвска а друга портуґальскихъ жидôвъ. Зъ иншихъ публичныхъ будынкôвъ годить ся згадати про ратушь, театръ мѣскій и будынокъ концертовый „Фльора" зъ городомъ, въ котрôмъ може помѣстити ся и шесть тысячѣвъ людей. Мѣсто єсть незвычайно торговельне и має богато фабрикъ, всѣхъ около 120; найбôльше эсть фабрикъ тютюну, машинъ, зелѣза, выробôвъ дерев'яныхъ и млынôвъ. Пôдчасъ нѣмецко-даньскои вôйны, въ котру була замѣшана також и австрійска монархія, грала Альтона важну ролю. Тутъ перебували повномочники нѣмецкій и австрійскій та стояла якійсь часъ австрійска залога, доки ажь остаточно Альтона разомъ зъ княжествами Гольштиномъ и Шлезвиґомъ не перейшла на власнôсть Прусъ.

Перебувши два днѣ безъ мала въ Альтонѣ пôшли мы понадъ вечеръ на головный дворець, де вже чекавъ на насъ замовленый окремый поѣздъ, що мавъ насъ завезти ажь до Фредеріксгавнъ и де мали зôбрати ся всѣ другѣ подорожнѣ. Ажь дивно стає, зъ якими то выгодами та прибагами уладжують ся такѣ поѣзды для зборныхъ прогульокъ. Маєте тутъ всего, чого забажаєте а до того все ще й такъ обчисленє, що може кождый пôсля того уживати, якъ єго стає. Оденъ довжезный вôзъ служивъ намъ за реставрацію: боками попôдъ вôкна були тутъ пороблені столички обчисленѣ на двѣ особы а на нихъ стояли вино, вода и столова застава; серединою бувъ переходъ, а прислуга увихала ся и приносила стравы изъ сусѣдного ваґона, въ котрôмъ була умѣщена кухня. Окремый вôзъ бувъ также до спаня, однакожь постѣль треба було вже на передъ замовити на цѣлый часъ дороги. Вже добрымъ смеркомъ рушили мы въ дорогу та й добре, що ѣхали ночею, бо околиця тутъ страшно монотонна — рôвнины и рôвнины доокола, куды глянешь а мѣсцями ще и широкѣ багна та мочары, котрѣ тягнуть ся и кôлька миль далеко, а я ще до того змѣривъ давными часами таки пѣшки сѣ стороны.

Я дрѣмавъ мало що не до самого Шлезвиґа, не могучи знайти собѣ на разѣ середъ зовсѣмъ менѣ чужихъ людей вôдповѣдного товариства, пôдчасъ коли мôй товаришь забавлявъ ся очевидно дуже добре зъ якоюсь Анґлійкою. Була то собѣ нѣчого панночка, навѣть досыть хороша бльондина, зъ волосємъ нѣбы той ленъ, що моченый на росѣ. Зъ разу

чить удержане многимъ вдовамъ и сиротамъ. Щобы однакъ тое товариство стануло вôдъ разу на певнôмъ ґрунтѣ, потребує мати до розпорядимости бôльшій капіталъ. Длятого комитетъ удає ся зъ прошенемъ до рускои Публики, щобы зволила якъ найчисленнѣйше приступити въ члены того товариства. Оденъ удѣлъ выносить 10 коронъ (5 зр.), вписове 1 кор. (50 кр.) Порука єсть ограничена, бо кождый членъ ручить подвôйнымъ удѣломъ. Удѣлы просимо прысилати на руки одного зъ пôдписаныхъ, мешкаючихъ въ Самборѣ. Перші загальні зборы членôвъ въ цѣли уконституованя Товариства вôдбудуть ся дня 25 мая 1893 т. є. въ четверъ по Вознесенію Христа о 1 год. по полудне въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ въ Самборѣ, на котрі комітетъ прихильныхъ тôй справѣ и приятелѣвъ вдôвъ и сирôтъ по священикахъ усильно запрошує.

Несторовичь Александръ, деканъ и парохъ въ Самборѣ; *Несторовичь Николай*, сотрудникъ прих. въ Самборѣ; *Рабій Франахъ*, катихитъ школы дѣвочой въ Самборѣ; *Рѣпецкій Теодоръ*, катихитъ школы народнои въ Самборѣ; *дръ Хлопецкій Викентій*, адвокатъ въ Самборѣ; *дръ Чайковскій Корнилій*, ц. к. адъюнктъ судовый въ Самборѣ; *Бриттанъ Іоанъ*, м. деканъ и парохъ въ Торчиновичахъ; *Боберскій Николай* парохъ въ Ваневичахъ; *Гмитрикъ Иляріонъ*, катихитъ ц. к. ґімназіѣ въ Самборѣ; *Козаневичь Левъ*, м. деканъ и парохъ въ Мѣстковичахъ; *Лашкевичь Николай*, професоръ ц. к. ґімназіѣ въ Самборѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 16 мая.

— **Именованя и перенесеня.** Радникъ Суду краєвого у Львовѣ, Францъ Богдані, одержавъ въ нагоды перенесеня єго въ сталый станъ спочинку титулъ и характеръ радника высшого суду зъ увôльненємъ вôдъ таксы. — Міністеръ справедливости именувавъ секретарями Рады: Омеляна Кравича для суду окружного въ Тернополи и Володислава Вайдовича для окр. суду въ Самборѣ. — Чеславъ Ґурскій именованый лѣкаремъ санітарнымъ въ Бохни.

— **Нові грошѣ.** Wiener Ztg. оголосила, що почавши вôдъ нинѣшного дня будуть пущені въ обѣгъ однокоронôвки.

— **Презенты** одержали оо.: Юл. Плятекъ на Дубляны, дек. Мокрянського; Гр. Калимонъ на Ришкову Волю, дек. Ярославского, въ епархіи перемыскôй.

— **Стіпендія.** На представленє Института ставропигійского у Львовѣ надало ц. к. Намѣстництво стипендію зъ фундаціѣ Каролины Глинецкои въ сумѣ 105 зр. рôчно Теодовієви Заяцеви слухачеви третого року правъ у Львовѣ.

— **Двѣ нові стіпендіи.** Померші дня 26 цвѣтня о. Ив. Христофолименсъ, парохъ въ Пасѣчнôй, надвôрнянського повѣта, записавъ 4.000 зр. на двѣ стіпендіѣ имени Ивана, Еміліѣ и Павлины Христофолименсôвъ, кожда по 100 зр. для молодѣжи середныхъ и выжшихъ школъ. Крôмъ того записавъ вôнъ по кôльканацять зр. на другу мѣску церковь у Львовѣ, на Народный Дôмъ, єго бурсу и т. ин. Стіпендіями управляти и надавати ихъ буде Народный Дôмъ у Львовѣ.

— **Площу выставы** на стрыйскôмъ узгôрю звидѣло минувшои недѣлѣ кôлькасотъ особъ, користаючи въ прекрасной погоды. Львовяне интересують ся чимъ разъ бôльше сею выставою.

— **Зарядъ дôбръ живецкихъ** Найд. Архикнязя Альбрехта будує власный дôмъ на выставѣ краєвôй.

— **Холеры чи гелеры?** Назву новои монеты перемѣнивъ собѣ народъ въ околици ярославскôй зовсѣмъ на свôй ладъ Гелеры называють тамъ холерами. Дуже „благозвучно!“ А у насъ ще дехто обстає за назвою гелеръ, котра зовсѣмъ не вôдповѣдає духови нашого языка.

— **Будова тунелю въ Вороняцѣ** поступає на передъ. Сими днями окôнчено перші перстень тунелю, довгій на 6·3 метрôвъ. При будовѣ працює 150 робôтниковъ. Взагалѣ на цѣлôй лінії Станіславôвъ Воронянка розпочались уже роботы. Мѣсцевости якъ Тартакôвъ, Ворохта и ин. перемѣнили ся въ наслѣдокъ наплыву робôтниковъ на правдиві мѣсточка.

— **Рабунокъ въ бѣлый день.** Вчера о год. 11 рано при улици божничôй у Львовѣ закликали два жиды до брамы одной каменицѣ купчиху въ Нараєва Рахелю Геллеръ; хотѣли нѣбы щось ѣй продати. Але ту оденъ жидъ закрывъ ѣй наразъ очи руками, а другій вырвавъ зъ рукъ єѣ торбу, де було готовыми грошми 462 зр., почôмъ оба, чимскорше утекли. Поліція шукає енерґічно за тыми опришками.

— **Пôдроблюванє грошей.** Тому кôлька мѣсяцѣвъ донесли мы, що у Вѣдни зловлено 15-лѣтного хлопця Керна, котрый по склепикахъ и на торгахъ вымѣнювавъ кôлька разôвъ ноты банкові на 1 зр., а разъ на 5 зр. Зревідовано мешканє єго батька, шевця, и притôмъ показало ся, що се батько пôдроблявъ грошѣ. Цѣлу родину увязнено. Дня 13 с. м. вôдбула ся головна розправа въ тôй справѣ. Батько звалювавъ всю вину на сына, сынъ казавъ, що тôлько слухавъ батька и вымѣнювавъ грошѣ, а мати вôзнала, що сынъ не пôдроблявъ грошей. Але на вину батька Керна були доказы, бо въ єго хатѣ найдено оденъ паперовый риньскій поколотый, вôдповѣдні оловцѣ и оденъ риньскій пôдробленый. На пôдставѣ того засуджено шевця Керна на 7 лѣтъ, а жѣнку єго на три роки вязницѣ. Сына увôльнено, бо вôнъ лише робивъ то, що єму батько казавъ.

— **Бензиновый вôзъ,** що ѣздить теперь по улицяхъ Берлина, показавъ ся дуже практичнымъ. Нимъ можна выбирати ся и въ велику дорогу. Властитель воза Петерсъ заплативъ за него 4000 марокъ и задумує объѣхати нимъ головні мѣста Европы. На рôвнôй дорозѣ ѣде ся тымъ возомъ три милѣ на годину, а бензины выходить на кождый кільометеръ за два фенихи. Пôдъ сидженємъ єсть моторъ, порушуваный ґазомъ бензиновымъ. Возомъ тымъ на трехъ колесахъ дуже легко правити. Подôбный вôзъ ходить и по улицяхъ Вѣдня. Шкода лише, що не кождого зъ насъ стати на такій вôзъ.

— **Средство на красу,** але небезпечне а хто знає, чи и успѣшне, вынайшли двѣ дочки одного шевця въ Роговѣ, мѣсточку лежачôмъ въ Познаньщинѣ. Обѣ дѣвчата були здорові и сильні та не подобало ся имъ лише те, що мали надто румяні лиця. На ихъ поглядъ, признакою жѣночои красы мало бути блѣде и стягненє лице та длятого взяли ся до лѣченя. Не знати звôдки прийшли они до пересвѣдченя, що найлѣпшимъ средствомъ на се єсть крейда. Они стали єѣ ѣсти и то такъ пристрастно, що одна изъ нихъ зъѣла разъ пôвъ фунта крейды вôдразу. Наслѣдки не дали на себе довго ждати. Обѣ дѣвчины стали вправдѣ „красні“ т. є. блѣди и хирляві, але рôвночасно прийшла недуга, котра мимо помочи лѣкарѣвъ закôнчила ся смертію нерозумныхъ дѣвчатъ.

— **Всячина зъ Буковины.** Почтарь Симеонъ Гупунелі въ Качици укравъ зъ почты торбу, въ котрôй находилось 250 зр. Жандармерія зловила виновника и передала судови. — Въ Прутѣ утонули Олекса Теодорчукъ и єго 14-лѣтный сынъ Кость. Они були заняті оправою деревъ на березѣ рѣки. Приплыла бôльша вода и забрала бальки, а зъ ними разомъ и теслѣвъ, котрыхъ тѣла и доси не вôднайдено. — Селянка въ Мичалевахъ Марія Костюкъ посварила ся недавно зъ своєю 14 лѣтною донькою. Въ гнѣвѣ схопила мати шильце, уживане до выробу сѣтей, и ударила нимъ свою доньку такъ нещасливо въ груди, що та вôдъ разу померла. Мати утекла. — У Францталѣ застрѣливъ ся побережникъ Францъ Томасъ.

† Посмертні вѣсти.

Андрѣй Кохановскій, аптикарь (властитель аптики пôдъ цѣс. Титусомъ) у Львовѣ и радный мѣста померъ нагло на ударъ серця въ 57 ômъ роцѣ житя. — Антôнъ Кмѣцикевичь, приходникъ въ Чапляхъ коло Самбора, померъ тамъ же въ 41 роцѣ житя а 14 священьства.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 16 мая. Заступникъ стар. прокуратора Альф. Гінце, именованый прокураторомъ въ Станіславовѣ, а на єго мѣсце именованый у Львовѣ Пшилускій заступникомъ старш. прокуратора. Заступниками прокураторôвъ именовані адъюнкты: Ярославъ Роецкій для Бережанъ, Ив. Кіліянъ для Станіславове. Перенесені: заступн. прокур. М. Оленецкій зъ Самбора и Пос. Ґольковскій изъ Станіславова до Львова: В. Варивода зъ Бережанъ до Самбора.

Парижь 16 мая. Президентъ Карно занедужавъ.

Тирнова 16 мая. Вчера вôдкрыто собраніє зъ великимъ торжествомъ, а князь подякувавши за всѣ оваціи, роблені єму и єго женѣ, вказавъ на потребу змѣны конституціѣ.

не чувъ я зъ єѣ устъ бôльше нѣчого лишь „єсъ“ та „єсъ“, але опôсля розговорила ся, ба, стала смѣяти ся та розкладати руками и отъ щезла єѣ краса въ моихъ очахъ. За кождымъ усмѣхомъ показувала свои величезні мовь лопаты зубы, а при тôмъ розкладала руками зъ пальцями довгими та грубыми якъ патики и то мене такъ лютило, що я пôшовъ за примѣромъ єѣ батька та спершись въ кутикъ вагона, задрѣмавъ таки на добре.

Мы поминули вже були Наймінстеръ и Ренсбурґъ та доѣзджали до Шлесвіґа, коли наразъ мôй товаришь будить мене и каже: „Вставай, бо доѣзджаємо вже до Даневірке, а ты хотѣвъ ихъ бачити!“ Я вышовъ на плятформу и дѣйстно за хвильку середъ нôчнои темрявы побачивъ ще слѣды тыхъ валôвъ ажь надто менѣ знакомыхъ зъ давнѣйшихъ часôвъ. Холодный вѣтеръ обвѣявъ мене и менѣ здавало ся, що я почувъ зновь ту страшенну студѣнь, середъ якои мы дня 4 лютого 1864 р. по щасливôй битвѣ зъ Данцями пôдъ Яґельомъ, почали були добувати сі валы. Але Данцѣ держали ся добре и пражили насъ зъ поза валôвъ, що мали силы. Дарма, що мы кôлька разôвъ хотѣли взяти приступомъ даньскі позиціѣ; сотки куль зъ даньскихъ пушокъ за кождый разъ спинили насъ и устелили землю трупами. На другій день здавало ся, що вже таки возьмемо ті валы. Наша артилерія сконцентрована въ однôмъ мѣсци почала була страшною силою валити въ ті валы, зробила въ нихъ навѣть значный переломъ, але и то нѣчого не помогло. Пôдъ ослоною нашои артилеріѣ кинули ся мы знову на ті валы и вже майже вдирали ся на нихъ. Колижь наші пушки притихли, повитавъ насъ зъ поза валôвъ такій убійчій огонь даньскои пѣхоты, що мы були змушені знову вертати ся, не вдѣявши нѣчого. Але Прусаки сполучені зъ нами взяли ся на способы. У нихъ вже тогды була тактика и стратеґія зовсѣмъ инша якъ въ арміи австрійскôй та дивно лишь, що вже тогды проводирѣ австрійскои арміѣ не звернули на то уваги — не було бы може въ два роки опôсля не прийшло до катастрофы пôдъ Кеніґрецомъ. Прусаки — такій бувъ загальный тогды поглядъ въ нашôй арміи — поступали хитро. Всюде, де треба було отверто ставити чоло ворогови, спускали ся они на наше войско; самі же держали ся зъ далека вôдъ великого огню и заходили ворога зъ заду. Такъ було и коло Данневірке. Они перебрали ся тихцемъ черезъ валы въ Шляй и стали заходити Данцѣвъ зъ заду. Данцѣ побачивши то, уступили ся въ ночи зъ 5 на 6 лютого зъ Даневірке, а наше войско могло ажь тогды заняти ті валы а разомъ зъ ними и мѣсто Шлесвіґъ.

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Краховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ З. В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.